

РЕШЕНИЕ

№ 14076

гр. София, 06.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20221110118243 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Предявен е от Ю. Ц. И. против „Т.Ф.С.“ ЕАД и „Е. М.“ ЕООД отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал.1 от ГПК, за признаване за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответниците приднудително изпълнение на сумата 548,30 лв. за главница, ведно със законна лихва върху главницата, считано от 29.09.2010 г. до окончателното ѝ изплащане 292,76 лв. за договорна лихва, 217,32 лв. – такса за обслужване на кредит, 25 лв. – съдебни разноски, предмет на принудително изпълнение по изп. дело №2019№0400030/2019 по описа на ЧСИ с рег. № № на КЧСИ.

В искова молба, с молба-уточнение от 31.05.2022г., са изложени фактически твърдения, че за горепосочените суми е издаден изпълнителен лист от 27.05.2011 г. въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение от 13.10.2010 г. по гр.д. №47193/2010 по описа на СРС. Поддържа се, че от датата на издаване на изпълнителния лист до момента на образуване на изпълнителното дело ответникът „Т.Ф.С.“ ЕАД не е предприел действия за събиране на вземането си. От призовка изх. №072041/29.09.2021 г. ищецът установил, че на 23.10.2019 г. ответникът „Т.Ф.С.“ ЕАД цедирал на ответника „Е. М.“ ЕООД вземането си по процесния изпълнителен лист, за което не бил уведомен. Прави възражение за изтекла погасителна давност за процесните вземания. Посочва, че по процесното изпълнително дело не са постъпвали суми. Навежда твърдение за настъпила перемпция.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „Т.Ф.С.“ ЕАД е подал писмен отговор, с който оспорва иска по допустимост и основателност. Твърди, че на 15.11.2019 г. ответникът „Е. М.“ ЕООД е уведомил редовно ищеца за извършената цесия, вкл. с получаването на отговор на искова молба. Оспорва твърденията за изтекла погасителна давност. Поддържа, че по изп.д. №2019№0400030/2019 по описа на ЧСИ с рег. № № на КЧСИ са извършвани многократно изпълнителни действия, прекъсващи давността. Прави искане по чл. 219 от ГПК.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „Е. М.“ ЕООД е подал писмен отговор, с който оспорва иска. Твърди, че въз основа на изпълнителния лист е образувано по-рано изп. дело №6311/2011 по описа на ЧСИ рег. №№ на КЧСИ и в тази връзка оспорва твърденията за

изтекла погасителна давност и настъпила перемпция.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Не се спори, а и от изп. дело № 6311/2011 г. и изп. дело № 30/2019 г., и двете по описа на ЧСИ с рег. №№ на КЧСИ, се установява, че на 24.08.2011 г. „Т.Ф.С.“ ЕАД е подало молба за водене на принудително изпълнение срещу Ю. Ц. И., за което представил изпълнителен лист от 27.05.2011 г., издаден въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение от 13.10.2010 г., по ч.гр. дело № 47193/2010 г. по описа на СРС, за сумата 548,30 лв.-главница, ведно със законна лихва върху главницата, считано от 29.09.2010 г. до окончателното ѝ изплащане 292,76 лв. за договорна лихва, 217,32 лв. – такса за обслужване на кредит, 25 лв. – съдебни разноски. Видно от молбата вискателят овластява съдебния изпълнител, на осн. чл. 18 от ЗЧСИ, да проучва имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, да определя начина на изпълнение, вкл. заявява извършването на първите действия по изпълнението – заповед върху парични вземания и МПС.

Съгласно чл. 439, ал. 1-2 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Защитата на длъжника по този ред е аналогична на тази по чл. 255 от ГПК (отм.) и има за цел да бъде съдебно отречено изпълняемостта, призната с влязло в сила решение, по което е издаден изпълнителният лист, защото е престанало да съществува или изпълняемостта му не е настъпила.

Влизането в законна сила на заповед за изпълнение има ефект, сходен със силата на пресъдено нещо на съдебно решение, защото прегражда възможността да се оспорва съществуването на материално право, удостоверено в изпълнителното основание, по арг. от чл. 424 от ГПК. Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, след установяване на вземането със съдебно решение започва да тече нова давност и срокът ѝ е пет години. Заповедното производство е приета от законодателя съдебна процедура в значително по-късен момент от ЗЗД и при други социални и икономически условия. Поради това употребения в нормата на чл. 117 от ЗЗД израз „съдебно решение“ следва да се тълкува съобразно целта на производството по чл. 410 и сл. от ГПК -бързо и ефективно събиране на парични вземания, за което при условията на съкратен исков процес заинтересованият се сдобива със съдебен акт, подлежащ на принудително изпълнение. Съдът приема, че заповедта за изпълнение отговаря на съществени характеристики на съдебен акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо. Предмет на изпълнителна сила е само съдебно потвърденото притежание, респ. изпълнителната сила на съдебния акт е обусловена от силата на пресъдено нещо като негова правна последица. Ето защо давностния срок по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД е приложим за парични вземания, установени с влязла в сила заповед за изпълнение. В този смисъл са Решение № 37 /24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о. на ВКС; Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 118/07.07.2022 г. по гр. д.№4063/2021 г., III г. о. на ВКС; решение по в. гр. д. № 15301/2018 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 40/2019 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 12167/2018г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 1272/2018 г. по описа на СГС, определение по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о. на ВКС, определение по ч.гр.д. № 1528/2018 г., IV г. о. на ВКС и др. В срока по чл. 414 от ГПК не се твърди и не се доказва ищецът като длъжник да е възразил срещу дължимостта на сумите, поради което съдът приема, че заповедта за изпълнение е влязла в законна сила на най-рано на 27.05.2011 г.- датата на издаване на изпълнителния лист.

Съгласно т. 10 от Тълкувателно решение №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително

действие. Обявява се за изгубило сила Постановление №3/1980г. на Пленума на Върховния съд. Разясненията по приложението на закона са приложими след 26.06.2015 г. по отношение на висящите изпълнителни производства. До този момент е релевантно даденото първоначално тълкуване на закона с ППВС №3/18.11.1980г., съгласно което образуването на изпълнително производство прекъсва давността, а докато трае то – давност не тече (в този смисъл решение по гр. д. № 2382/2017 г. на ВКС, IV г. о., решение по гр. д. № 2917/2018 г. на ВКС, IV г. о., определение по гр. д. № 559/2019 г., I г. о., решение по гр. д. №1609/2019г. по описа на ВКС, III г. о.). С тълкувателното решение са дадени разяснения, че давностният срок се прекъсва, с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, било в изпълнение на молба от вискателя или предприето по инициатива от съдебния изпълнител, на основание овластяването по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело в контекста на постановяване нарочно разпореждане от съдебен изпълнител по чл. 434 от ГПК за образуване на делото; изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Прекъсва давността всяка редовна молба за изпълнение по смисъла на чл. 426, ал. 2 от ГПК, както и тази с която вискателят възлага по чл. 18 от ЗЧСИ. Теклата в полза на длъжника давност няма да бъде прекъсната, ако изпълнителното производство е образувано по нередовна молба, в която вискателят не е посочил изпълнителен способ, освен в хипотезата на чл. 18 от ЗЧСИ.

Съгласно чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, изпълнителното производство се счита прекратено, ако вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

Съгласно чл. 450, ал.3 от ГПК, запорът върху движима вещ или парично вземане на длъжника се счита наложен от деня, в който е получено съобщението за него от третото задължено лице.

За периода от 13 март 2020 г. до 20 май 2020 г., вкл., процесуални и давностни срокове са спрени срок, на основание чл. 3, т. 1 и 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във вр. с пар. 13 от Закон за изменение и допълнение на Закона за здравето, ДВ бр. 44 от 13 май 2020 г.

В настоящия случай давностният срок е прекъснат с подаване на молбата за образуване на изпълнителното дело на 24.08.2011 г. За периода от две години - от 24.08.2011 г. до 24.08.2013 г. са извършвани действия по изпълнението в контекста на изложеното по т.10 от ТР №2/26.06.2015 г. на ВКС, както следва: на 03.09.2011 г. и 18.01.2012 г., е наложен запор върху банкови сметки на длъжника (л. 14 и сл. от изп.д. №6311/2011), а считано от последното действие по изпълнение – на 18.01.2012 г. и до 18.01.2014 г. са извършвани справки, в резултат на които едва на 09.06.2015 г. е наложен запор върху трудово възнаграждение на длъжника. Изложеното дава основание на съда да приеме, че са настъпили предпоставките на чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК, а именно в срок повече от две години не са предприети действия по изпълнението, което е законово основание за прекратяване на изп. дело, считано от 19.01.2014 г. Тъй като към този момент е относимо ППВС №3/18.11.1980г., то нова погасителната давност започва да тече от датата на прекратяване на изп. производство, предвид че до този момент е спряна. Срокът на новата петгодишна давност изтича на 19.01.2019 г., който е прекъснат на 07.01.2019 г., когато е подадена молба за образуване на ново изп. дело № 30/2019 г. от „Т.Ф.С.“ АД, доколкото с нея се овластява съдебния изпълнител, на осн. чл. 18 от ЗЧСИ, да проучва имущественото

състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, да определя начина на изпълнение, вкл. заявява извършването на действия по изпълнението – заповед върху парични вземания и МПС. В хода на това изп. дело се изяснява, че на 19.03.2019 г. длъжникът е уведомен за насрочен опис на негово имущество, но такъв няма данни да е извършен; на 26.02.2020 г. и на 21.12.2020 г. е постъпила молба на „Е. М.“ ЕООД, като частен правопреемник на вискателя по силата на договор за цесия. С тази молба са посочени конкретни способи за принудително изпълнение, поради което същата има ефект на предприемане на принудително изпълнение водещо до прекъсване както на срока по чл. 488, ал.1, т.8 от ГПК и чл. 110 от ЗЗД. Видно от разписка на л. 28 от изп. дело № 30/2019 г. длъжникът е получил постановление на ЧСИ за конституирането на цесионера като вискател. Съдът приема, че за валидността на изпълнителните действия срещу длъжника е ирелевантно уведомяването на ищеца за прехвърляне на правото на парично вземане, удостоверено в изпълнителния лист. Съобразно правилото на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД, договорът за цесия поражда действие спрямо третите лица и спрямо длъжника от деня, когато бъде съобщено за прехвърлянето на паричните вземания. Целта на уведомяването е длъжникът да узнае на кого следва да престира по договора, респ. кой може да претендира от него изпълнение-доброволно или принудително, и по този начин охранят интересите страните. Съобщаването е едностранен и неформален акт /писмената форма е за доказване/, който изхожда от цесионера или от цедента, в случай, че последният е упълномощен от цесионера. По делото е представено пълномощно в полза на „Е. М.“ ЕООД, потвърждение, както и приложение към договора за цесия, който има за предмет и паричното вземане на „Т.Ф.С.“ АД, като с връчване на отговора на искова молба длъжникът също е уведомен. С Решение № 209/28.11.2018 г. по т.д. № 2530/2017 г. на ВКС, I т.о., са дадени разяснения, приложими в конкретния случай, по въпроса „(с)ледва ли да се счете за надлежно уведомен длъжникът по смисъла на чл.99, ал.4 ЗЗД за извършена цесия в хипотеза на заведен иск по чл.439 ГПК срещу конституирания в изпълнителното производство нов кредитор/ цесионер/, в което цесионерът с отговора на исковата молба представя уведомление от цедента до длъжника, за което твърди, че вече е връчено“, а именно, че е „без значение за основателността на иска по чл.439 ГПК срещу конституирания в изпълнителното производство нов кредитор/ цесионер/е установяване на надлежното уведомяване на длъжникът по смисъла на чл.99, ал.4 ЗЗД за извършена цесия, тъй като този факт не рефлектира върху дължимостта на вземането- то съществува и следва да бъде удовлетворено принудително от съдебния изпълнител, като не освобождава длъжника от отговорност за погасяването му. Съдебният изпълнител е този, който провежда изпълнението и съответно носи отговорност за своите действия, които освен това подлежат и на съдебен контрол, така че ако изпълни, чрез него в изпълнителното производство, длъжникът се освобождава от дълга“. Следва да се отчете, че цесионерът може да иска изпълнение на вземането от длъжника дори при липса на уведомление по чл. 99, ал. 3 ЗЗД, включително като предприема изпълнителни действия в рамките на изпълнителното производство, които са годни да прекъснат погасителната давност. Срещу това изпълнение длъжникът може да възразява успешно за липса на уведомление само ако едновременно с това твърди, че вече е изпълнил на стария кредитор или на овластено от този кредитор лице до момента на уведомяването. Следва да се съобразят и разясненията по приложението на закона, дадени с Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, че настъпилата перемпция е без правно значение за института на погасителната давност. Безспорно, след прекратяване на изпълнителното дело започва да тече нов давностен срок за удостоверените в изпълнителния лист парични вземания. С решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. и в решение № 93/17.05.2021 г. по гр. д. № 2766/2020 г. на ВКС, IV-то ГО се приема още, че погасителната давност и перемпцията са различни институти, а погасителната давност се прекъсва и след настъпила перемпция, когато вискателят е посочил нов изпълнителен способ. Изпълнителният лист задължава съдебният изпълнител да предприеме конкретните изпълнителни действия по този способ, а задължението му не отпада само защото по искането не е образувано ново изпълнително дело.

Съдът констатира, че в хода на изп. дело № 30/2019 г. след 21.12.2020 г. няма

доказателства за предприети действия по изпълнението срещу длъжника. Към датата на предявения иск по чл. 439, ал. 1 от ГПК -05.04.2022 г. не е изтекъл нито срока по чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК, нито приложимия давностен срок за паричните вземания по изпълнителния лист. Ето защо исквата претенция като ненователна подлежи на отхвърляне. За пълнота следва да се посочи, че е неприложим чл. 112 от ЗЗД, съгласно който с изтичането на десетгодишна давност се погасяват парични вземания срещу физически лица, независимо от прекъсването ѝ, тъй като разпоредбата приета с ДВ, бр. 102/2020 г., в сила от 02.06.2021 г., няма ретроактивно действие и за заварените случаи, с оглед § 2 от ПЗР към ЗД на ЗЗД, обявен за противоконституционен с РКС № 4 от 2021 г., ДВ, бр. 35 от 2021 г.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ответната страна има право на съдебни разноси, но в срок не заявява и не доказва.

Мотивиран изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Ю. Ц. И., с ЕГН:*****, с адрес: (адрес), срещу „Т.Ф.С.“ ЕАД, с ЕИК:....., със седалище и адрес на управление: (адрес), и „Е. М.“ ЕООД, с ЕИК:....., със седалище и адрес на управление: (адрес) иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че Ю. Ц. И., с ЕГН:*****, не дължи принудително изпълнение на „Т.Ф.С.“ ЕАД, с ЕИК:....., и „Е. М.“ ЕООД, с ЕИК:....., на сумата 548,30 лева – главница, ведно със законна лихва върху главницата, считано от 29.09.2010 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата 292,76 лева – договорна лихва, 217,32 лева – такса за обслужване на кредит, и 25,00 лева – съдебни разноси, по изпълнителен лист от 27.05.2011 г., издаден по ч. гр. дело № 47193/2010 г. по описа на СРС.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящото Решение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____